

A Fővárosi Ítéltábla a Hargitai, Szajlai és Társa Ügyvédi Iroda; dr. Szajlai Béla ügyvéd által képviselt felperesnek, a dr. Békésiné dr. Tóth Ilona ügyvéd által képviselt alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2011. július 7. napján meghozott, 26.G.40.047/2009/42. számú ítélete ellen, a felperes részéről 43., az alperes részéről 44. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti. Fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, és az alperes marasztalását 1.834.116 (egymillió-nyolcszázharmincnégyezer-száztizenhat) forintra, és ebből 1.232.728 (egymillió-kettőszázharminckétezer-hétszázhuszonnyolc) forintnak 2006. május 13. napjától, míg 98.750 (kilencvennyolcezer-hétszázötven) forintnak 2006. szeptember 6. napjától a kifizetésig járó késedelmi kamatára felemeli. A késedelmi kamat mértékét a késedelemmel érintett naptári félévét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékben állapítja meg. A felperes által az alperes javára fizetendő elsőfokú perköltség összegét pedig 64.000 (hatvannégyezer) forintra leszállítja.

A felperes által térítendő kereseti illeték összegét 377.400 (háromszázhetvenhétezer-négyszáz) forintra leszállítja, az alperest terhelő kereseti illeték összegét 125.800 (százhuszonötezer-nyolcszáz) forintra felemeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 88.900 (nyolcvannyolcezer-kilencszáz) forint másodfokú részperköltséget.

A felperes 271.300 (kettőszázhetvenegyezer-háromszáz) forint, míg az alperes 68.900 (hatvannyolcezer-kilencszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket köteles az államnak felhívásra megfizetni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a ... Kereskedelmi Bt-vel kötött szerződése alapján árufuvarozási feladatokat látott el gépjárműparkjával. Ennek érdekében a 2004. október 29-én megkötött szerződés alapján **külföldi** bérbeadótól határozatlan időre bérbe vett egy ... típusú vontatót. A bérleti díjat havi 1.500 Euróban állapították meg. Kikötötték, hogy a bérlő viseli a bérlet tárgyának károsodásának és megsemmisülésének a kockázatát, abban az esetben is, ha azért nem felelős. A bérleti díjat ezekben az esetekben is köteles a bérbeadónak megfizetni.

Az ... forgalmi rendszámú vontatóból és a hozzákapcsolt ... forgalmi rendszámú félpótkocsiból álló járműszerelvény 2006. május 13-án balesetet szenvedett. A balesetet az alperesnél biztosított, **külföldi** telephelyű ... forgalmi rendszámú, ... típusú vontató és a hozzákapcsolt ... rendszámú félpótkocsiból álló járműszerelvény vezetője okozta. A felperes által bérbe vett vontató a balesetben olyan súlyos sérüléseket szenvedett, hogy gazdaságosan már nem volt javítható.

Az alperes levelezőpartnereként a kárrendezéssel megbízott ... Biztosító Zrt. kárszakértője a sérült gépjárműveket 2006. június 5-én szemlélte meg. A felperes által megküldött, a pótkocsira vonatkozó javítási árajánlatot 2006. június 15-én elfogadta. A javítási számlát a felperes július 14-én juttatta el a biztosítóhoz. A biztosító a két gépjárműre vonatkozó kárszámítását szeptember 13-án küldte a felperesnek. A vontató forgalmi érték-számítását a felperes szeptember 20-án írásban kifogásolta, majd ezt követően megrendelte a javítását. A vontató javításával a **külföldi** szervíz 2006. december 28-án készült el. A biztosító 2006. november 30-án a vontató 10.459.272 Ft kárkori értékének és 1.045.927 Ft roncsértékének a különbözetét, továbbá 198.800 Ft szállítási költséget térített. A félpótkocsi javítási költségét pedig 3.187.130 Ft erejéig teljesítette.

A bérbeadó 2009. szeptember 18-án a vontató sérülése következtében esedékessé váló, és neki járó szolgáltatásokat, különös tekintettel a biztosítási szolgáltatásokra, a felperesre engedményezte.

A felperes végleges keresete szerint 5.349.885 Ft és 2006. május 13-tól a Ptk. 301/A. §-a szerinti késedelmi kamata, valamint a már megfizetett 12.799.285 Ft-nak a balesettől a teljesítésig számított jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt kamatából adódó 1.005.276 Ft és az után 2006. november 30-tól ismét késedelmi kamat megfizetését kérte alperestől. Előadta, hogy a vontató és a pótkocsi egyaránt kijavításra került, de a vontató kijavításáig terjedő hét és fél hónapos időszakban bérleti díja 3.037.500 Ft összegben, míg a pótkocsi 54 napos kiesése időtartamára, annak 641.790 Ft összegű bérleti díja a járművek üzemelése hiányában nála kárként jelentkezett. Kárként jelölte meg továbbá ugyanezen időszakokra a vontatót terhelő 26.260 Ft gépjárműadót, a pótkocsi 38.465 Ft adóját, az éves autópályadíj erre az időszakra eső 98.750 Ft összegét, a vontató és a pótkocsi cascó-jának díját 113.940 Ft, illetve 10.452 Ft összegben, valamint a vontató kötelező

felelősségbiztosításának 150.000 Ft díját. Állította, hogy a vontató kárkori forgalmi értéke ténylegesen 11.692.000 Ft volt, ezért az ebből még meg nem fizetett 1.232.728 Ft különbözetre is igényt tartott.

Az alperes a vontató 183.728 Ft kárkori forgalmi értékkülönbözete, továbbá a már teljesített összeg után a balesettől a kifizetésig a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti kamatmértékkel számított 502.638 Ft erejéig a keresetet elismerte, ezt meghaladóan annak elutasítását kérte. A bérleti díj, a biztosítások díja és az adó és autópálya használati díj tekintetében arra hivatkozott, hogy ezek nem minősülnek kárnak, mert káresemény nélkül is felmerültek volna a felperesnél. Hivatkozott arra, hogy felperesnek a kárenyhítés körében az előnytelen bérleti szerződés megszüntetése, a gépjármű forgalomból való kivonása iránt kellett volna intézkednie. Vitatta, hogy a jogviszonyukra a 7 %-kal növelt késedelmi kamatmérték volna irányadó. Állította, hogy szerződésen kívüli károkozás esetén az általános kamatmérték alkalmazandó. Kamatos kamat érvényesítésére pedig nincs jogi lehetőség.

Az elsőfokú bíróság ítéletével 1.189.004 Ft, és ebből 183.728 Ft után 2006. május 13-tól a kifizetésig, a jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt késedelmi kamata megfizetésére kötelezte az alperest, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Megállapította, hogy a vontató értékcsökkenésének a meghatározása során nem volt helye a magyarországi roncsérték és a **külföldi** forgalmi érték egybevetésének. A nem azonos viszonyítási alapon nyugvó összegek egyidejű kombinációja ugyanis káron szerzéshez vezet. Ezért a tényleges kár az ... értékelés alapján a baleset időpontjára megadott kárkori érték figyelembe vételével volt meghatározható. Megállapította, hogy a károsodott gépjárműnek volt kialakult hazai forgalmi értéke. Ezért a felperes a szakértő által a hazai forgalmi viszonyok alapján meghatározott 10.643.000 Ft kárkori forgalmi érték és az alperes teljesítése alapjául szolgáló számítása szerinti 10.459.272 Ft érték különbözetére, 183.728 Ft-ra tarthatott igényt. Álláspontja szerint a bérleti és biztosítási díjak, a gépjárműadó és az autópályadíj a káresemény hiányában is felmerültek volna. Azok nem tartoztak a kár fogalmi körébe, ezért azokért az alperes nem volt köteles helytállni. Erre figyelemmel a felperes kárenyhítési kötelezettségének a teljesítése tekintetében sem kellett állást foglalnia. Az elsőfokú bíróság nem osztotta azt az alperesi álláspontot, hogy a peres felek viszonyában az általános kamatmérték volna alkalmazandó. Álláspontja szerint a károsultak, a felperes és jogelődje, valamint a károkozásért felelős gépjármű üzemeltetője is gazdálkodó szervezet. Köztük szerződésen kívüli kártérítési jogviszony létesült, amelyre a bírói gyakorlat szerint vonatkoznak a gazdálkodó szervezetekre irányadó kamatszabályok. Ezért a felperesnek járt a teljesítésig eltelt időre helyesen számított 1.005.276 Ft összegű késedelmi kamat, valamint a megítélt 183.728 Ft után is a Ptk. 301/A. § (1)-(2) bekezdése szerinti kamat. Kifejtette, hogy amennyiben a perindítást megelőzően nyújtott kártérítés a felmerült teljes kárra és késedelmi kamatára nem nyújt teljes fedezetet, a felperesnek az elszámolás törvényi szabályai szerint a részteljesítést előbb a kamatra, majd a tőkére kellett volna elszámolnia és a fennmaradó tőke után érvényesíthetett volna késedelmi kamatot. Ezzel szemben a felperes a

részteljesítést a tőkére számolta el. A lejárt késedelmi kamat után további késedelmi kamatkövetelést viszont már nem támaszthatott.

Az ítélet ellen mindkét fél fellebbezéssel élt. A felperes fellebbezésében az ítélet megváltoztatását és az alperes keresete szerinti marasztalását kérte. Fellebbezésében előadta, hogy a balesetben sérült vontató rendkívül ritka típusú, magyarországi piaca nem volt. Az ... szerinti érték elméleti és spekulatív, semmilyen utalást nem tartalmaz arra, hogy milyen piaci információkon alapul. A szakértő által megállapított piaci érték ellenben megegyezett az általa az eljárás során becsatolt két német szakvélemény megállapításaival. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy a szakértő által megállapított áron a piacon hasonló járművet nem lehetett beszerezni. Utalt arra, hogy a perben két károsult van, saját maga, valamint a **külföldi** bérbeadó, aki igényét rá engedményezte. A saját kára az által keletkezett, hogy kiadásai merültek fel olyan időszakban, ami alatt a károsodása miatt a gépjárműve nem üzemelt. Bérleti díjat ebben az időszakban is fizetett, azonban ha a fizetést beszünteti, az kiesésként a bérbeadó oldalán jelentkezett volna kárként. A számított késedelmi kamat utáni kamatigénye tekintetében hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság GK 66. számú állásfoglalásban közzétett álláspontjára.

Az alperes fellebbezésében marasztalása tőkeösszegének 686.366 Ft-ra, a 183.728 Ft után megállapított késedelmi kamatnak pedig a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti mértékre való leszállítását kérte. Kifejtette, hogy a gazdálkodó szervezetekre a Ptk-ban meghatározott kamatmérték a Magyarország uniós csatlakozásáról szóló törvény hatályba léptetésével egyidejűleg került be a Ptk-ba. Annak indoka a fizetési késedelemről szóló uniós irányelvnek megfelelő belső jogi szabályozás volt. Az irányadó 2000/35/EK irányelv pedig nem vonatkozik a biztosítótársaságok kártérítési kifizetéseire. Hangsúlyozta, hogy a kamatmódosítás hatályba lépéséről szóló 2002. évi XXXVI. törvény indokolása szerint az irányelv kizárólag a kereskedelmi ügyletek ellenértékének kiegyenlítéseként végrehajtott fizetésekre vonatkozik. Utalt még a Legfelsőbb Bíróság ebben a körben 3/2004. (XII. 2.) PK véleményében közzétett álláspontjára is.

A felek az ellenérdekű fél fellebbezése által érintett körben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a fellebbezések részben megalapozottak.

Fellebbezés hiányában a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján jogerőre emelkedett az elsőfokú ítéletnek az alperest 686.366 Ft tőkében és ebből 183.728 Ft után 2006. május 13-tól a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó naptól számított jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatban marasztaló rendelkezése.

A felperes az engedményezés alapján részben a német tulajdonos, részben a saját kárát érvényesítette a perben. Az alperes pedig a gépjármű kötelező felelősségbiztosítása alapján tartozott helytállni az **külföldi** biztosított által okozott

károkért. A károsult és a biztosító között keletkezett szerződésen kívüli jogviszonyban tehát több külföldi elem szerepelt. A nemzetközi magánjogról szóló 1979. évi 13. törvényerejű rendelet 32. § (2) bekezdése azonban úgy rendelkezett, hogy ilyen esetben a kárfelelősségre a károkozó tevékenység helyén és idején irányadó jogot kell alkalmazni. Helyesen hívta fel tehát az elsőfokú bíróság a gépjármű üzemben tartójának kötelező felelősségbiztosításáról szóló 190/2004. (VI. 8.) Korm. rendelet (a továbbiak: Korm. rendelet), valamint a Ptk. vonatkozó szabályait. Nem volt vitás a felek között a perben, hogy a biztosító a Korm. rendelet 2. § (2) bekezdése, 7. §-a, illetve az 1. számú mellékletében foglaltak szerint köteles a károsulttal szemben helytállni.

A felek között a jogvita a felperesnek járó kártérítés mértéke, valamint egyes kártételek balesettel való ok-okozati összefüggése kérdésében bontakozott ki.

A Ptk. 355. § (1) bekezdése szerint, a kárért felelős személy köteles az eredeti állapotot helyreállítani, ha pedig az nem lehetséges vagy a károsult azt alapos okból nem kívánja, köteles a károsult vagyoni és nem vagyoni kárát megtéríteni.

A (4) bekezdés szerint kártérítés címén a károkozó körülmény folytán a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést és az elmaradt vagyoni előnyt, továbbá azt a kárpótlást vagy költséget kell megtéríteni, amely a károsultat ért vagyoni és nem vagyoni hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges.

A biztosító a kártérítéssel a megsértett értékviszonyokat köteles helyreállítani. A vagyonban bekövetkezett értékcsökkenés mértékét ezért azon értékviszonyok alapul vételével kell megállapítani, amelyek körébe a vagyon tartozik. Gépjárműkár esetében ez a **külföldi** értékviszonyokat jelentette, tekintettel arra, hogy a vontató tulajdonosa német volt, és a felperes követelését - ebben a tekintetben - az engedményezés alapján érvényesítette.

Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a felperes tényleges kárának megállapítására csak egységes értékviszonyok alapján kerülhetett sor. A feleknek a roncs magyarországi értékére nézve tett egyező előadása azért nem volt a Pp. 163. § (2) bekezdése alapján önállóan értékelhető, mert a kár számítása során az csak az egyik, a figyelembe vehető forgalmi értéktől nem független értéket jelentett. A perben kirendelt gépjárműszakértő a **külföldi** forgalmi adatokból kiindulva a vontató 2006. októberi értékét 11.085.000 Ft-ban állapította meg. A másodfokú tárgyaláson a meghallgatása során ugyanezt az értéket tekintette a baleset időpontjára vonatkoztatva is irányadónak. Ugyanekkor úgy nyilatkozott, hogy a roncs értéke - becslése alapján - az ártalmatlanítás ottani magasabb költsége miatt a 300.000 Ft-ot nem haladja meg. A 11.085.000 Ft forgalmi értékkel szemben így a csupán 300.000 Ft összegű roncsérték volt szembe állítható. A kettő különbözeteként jelentkező tényleges kárból az alperes 9.413.345 Ft-ot már megfizetett. A fellebbezés Pp. 253. § (3) bekezdésében meghatározott korlátaira tekintettel az ítéltábla nem terjeszkedhetett túl a felperes fellebbezési kérelmén. Ezért a felperes, fellebbezésének megfelelően a fennmaradó különbözetből 1.232.728 Ft-ra tarthatott igényt.

Az ítéltábla teljes egészében osztotta az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, hogy a felperesnek a bérleti szerződésen alapuló fizetési kötelezettsége a káreseménytől függetlenül fennállt. A károsodott járművek balesetet követő időszakban esedékes bérleti díjai olyan költségek voltak, amelyek a káresemény hiányában is felmerültek volna. Mint ilyenek, nem a károsultat ért hátrányok csökkentésére vagy kiküszöbölésére szolgáltak. Ennek következtében nem tartoztak a Ptk. 355. § (4) bekezdése alapján kártérítés címén téríthető kiadások körébe. Utal az ítéltábla arra is, hogy a bérleti szerződésükben a felek úgy rendelkeztek, hogy a bérlet, a tárgyának megsemmisülése esetén sem szűnik meg. A bérlet a megsemmisülés ellenére díjfizetési kötelezettség terheli. A bérleti díjak tehát egy, a felperes számára előnytelen szerződési rendelkezésen alapultak. A sérült gépjárművek pótlását az előadottak szerint a felperes nem egy újabb járműbérlet útján, hanem a saját flottájával oldotta meg. Ezzel kapcsolatban így külön bérleti díj költsége nem merült fel. Egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bírósággal abban is, hogy a gépjárművek kieséséből eredő elmaradt haszon összege komplex könyvszakértői vizsgálat alapján lett volna meghatározható. Ennek során jött volna figyelembe az üzemeltetéssel kapcsolatos költségek között a felmerült bérleti díj is. A felperes azonban az elmaradt haszon térítésére vonatkozó igényét - a saját előadása szerint - azért nem tartotta fenn, mert belátta, hogy ilyet kimutatni nem tud. Szakvéleménnyel alátámasztott adatok hiányában arra nézve sem volt kétséget kizáró következtetés vonható, hogy a sérült gépjárművek a megjelölt időszakban a bérleti díjukkal megegyező mértékű tiszta hasznót bizonyosan megtermeltek volna.

A felperes által megjelölt további költségek (adó, biztosítás és autópálya használati díj) a járművek forgalomba tartásához kapcsolódtak. Ezek abban az esetben minősülnek kárnak, ha felmerülésekre a balesettel okozati összefüggésben kényszerűségből, a gépjárművek üzemszerű működésének hiányában került sor. A költségekkel kapcsolatban az ítéltábla azt emeli ki, hogy az alperes nem tett olyan nyilatkozatot a perben, amellyel a felmerülésüket elfogadta volna. A felperes által becsatolt okirati bizonyítékok pedig - az autópálya használati díj kivételével - a költségek megfizetésének igazolására nem voltak alkalmasak. Az autópálya használati díjat a mellékelt számla szerint a felperes már a balesetet megelőzően egész évre megfizette. A járműveinek sérülése folytán viszont az autópálya használatának lehetőségétől elesett. A megfizetett díj időarányos része tehát a vagyonában bekövetkezett értékcsökkenésként jelentkezett, és ugyancsak érvényesíthető volt kárként.

Az előzőekben kifejtettek szerint a felperes 1.232.728 Ft gépjárműkár mellett 98.750 Ft autópályadíj megtérítésére tarthatott igényt.

Az ítéltábla osztotta az alperesnek az irányadó késedelmi kamatmérték tekintetében elfoglalt jogi álláspontját.

A Magyar Köztársaságnak az Európai Unióhoz való csatlakozásáról szóló nemzetközi szerződést kihirdető törvény hatálybalépésének napjától hatályos Ptk. 301/A. § (1)-(2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy gazdálkodó szervezetek között a késedelmi kamatra vonatkozó szabályokat az e §-ban foglalt eltérésekkel kell alkalmazni. A késedelmi kamat mértéke a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat hét százalékkal növelt összege. Az új szabályok hatályba lépéséről rendelkező 2002. évi XXXVI. törvény célja - egyebek mellett - az volt, hogy a kereskedelmi ügyletekhez kapcsolódó fizetési késedelem jogkövetkezményéről szóló közösségi jogszabállyal, az alperes által is hivatkozott 2000/35/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel való összhangot megteremtse, az irányelv rendelkezéseit a magyar jogba átültesse. A Ptk. 688. § c./ pontjában kimondja, hogy a törvény 301/A. §-a az Európai Parlament és a Tanács kereskedelmi ügyletekhez kapcsolódó fizetési késedelem leküzdéséről szóló 2000/35/EK irányelvének való megfelelést szolgálja. Az irányelv a bevezetőjének (13) bekezdésében kimondta, hogy kizárólag a kereskedelmi ügyletek ellenértékének kiegyenlítésére vonatkozik, és nem rendelkezik a kártérítési kifizetésekről, ideértve a biztosító társaságok kifizetéseit is. A 2. cikkének 1./ pontja szerint kereskedelmi ügyletek a vállalkozások, illetve vállalkozások és hatóságok között lebonyolított olyan ügyletek, amelyek fizetés ellenében áruk szállítását vagy szolgáltatását eredményezték.

Az előbbiekből az ítéltábla álláspontja szerint az következik, hogy a biztosítók kártérítési, vagyis felelősségbiztosítás alapján történt kifizetéseit nem esnek az irányelv hatálya alá. Ezekben az esetekben tehát a késedelem objektív jogkövetkezményeként a késedelmi kamat általános szabályai alkalmazandók. Helyesen utalt az alperes a Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiumának a Ptk. kamatszabályait módosító törvény értelmezéséről és alkalmazásáról elfogadott 3/2004. (XII. 2.) PK véleményére is. Ebben ugyanis a Legfelsőbb Bíróság azt az álláspontját tette közzé, hogy a Ptk. 301/A. §-ának rendelkezései a gazdálkodó szervezeteknek csak a szerződéses kapcsolataiból eredő fizetési késedelem esetére vonatkoznak. Az egyéb jogviszonyokból keletkezett pénzfizetési kötelezettség késedelmes teljesítése esetén a gazdálkodó szervezet is a Ptk. 301. § (1)-(2) bekezdése szerint köteles késedelmi kamatot fizetni. A felperes tehát az ímént kifejtettek alapján a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamatra, a peren kívül teljesített összeg után pedig az alperes által helyes számítás eredményeként megjelölt 502.638 Ft-ra tarthatott igényt. A perben eredményesen érvényesített károk közül az autópálya használati díj után az érintett időszakot tekintve a késedelmi kamat középarányos időponttól illette meg.

A felperes számított késedelmi kamat utáni újabb késedelmi kamat követelése tekintetében az elsőfokú bíróság jogi okfejtésével az ítéltábla mindenben egyetértett, ezért ebben a körben a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján csupán utal az elsőfokú ítélet helyes indokaira. A felperes fellebbezésében foglaltakra figyelemmel pedig annak kiemelését tartja szükségesnek, hogy a Ptk. 360. § (1)-(2) bekezdése, valamint a Ptk. 301. § (1) bekezdése alapján késedelmi kamat az esedékességkor meg nem fizetett kártérítés után jár.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

Az ítéltábla a felek pernyertessége-pervesztessége megváltozott arányára figyelemmel a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján - az előlegezett költség összegét is figyelembe véve - határozott az elsőfokú perköltség, illetve a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a feljegyzett kereseti illeték viselése felől.

A Pp. 239. §-a alapján a másodfokú eljárásban is irányadó Pp. 81. § (1) bekezdése szerint a felperest kötelezte az alperes javára másodfokú részperköltség megfizetésére. Ennek meghatározása során figyelembe vette a felperes részéről a fellebbezési eljárásban felmerült szakértői költség arányos összegét is. A megállapított ügyvédi munkadíj az áfát már tartalmazza. A feljegyzett fellebbezési illeték viseléséről az ítéltábla a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján határozott.

, 2012. július 13.

. Molnár Ambrus s. k.
a tanács elnöke

Dr. Csóka István s. k.
s. k.
előadó bíró

Dr. Lente Sándor
bíró